కథానిక

సంధి పత్రం

డి. మహీధర కుమార్

అలసిసొలసి అప్పుడే ఆఫీస్ నుంచి వచ్చిన మధు– లోనికి వచ్చీ రావటంతోటే 'రాముడూ!' అన్నాడు. రాముడు పలకలేదు. ఇంకోసారి పిలిచాడు రాముడూ అని. ఈసారి కూడా పలకలేదు. కోపం ఉబుకుతూ ఉబుకుతూ వస్తోంది. ఇంతలోకి లోపల్నుంచి మధు భార్య బయటికి వచ్చింది. మధు కాళ్ళకున్న బెల్ట్ జోడుతీస్తూ భార్యతో 'రాముడు లేడూ!' అన్నాడు. ఆమె 'లేడ'ని ముక్తసరిగా చెప్పింది.

'ఏమయ్యాడు ?'

'వెళ్ళిపోయాడు!'

'వాడే వెళ్ళాడా నువ్వు వెళ్లగొట్టావా!' తల పైకెత్తి కొంచెం కోపంగా అడిగాడు.

'ఏం అంత ఇది! నేనే వెళ్ళగొట్టాను' మధు అన్న ధోరణిలోనే అన్నది- ఇంకోవేపు చూస్తూ.

'ఎక్కడిదీ అధికారం? ఎందుకు వెళ్ళగొట్టాలి?'

'వాడు వట్టి దొంగవెధవాయ్. పైగా మనకు తోడు ఇద్దరు ముగ్గురు నౌకర్లెందుకో? మన మేమీ రాజాధిరాజులం కాదు' అన్నది మధుభార్య.

'సరిఘా మాట్లాడు. అసలు నీకు ఎక్కడ లేని ఉక్రోషం- రాముడు నాకన్ని పనులూ చేస్తున్నాడని!- అసలు నీలో ఓర్పే లేదు' అన్నాడు మధు జోళ్లు తీసి అవతల గిరాటేస్తూ.

'నీమీద నాకేం ఉక్రోషం! అలాంటిదే వుంటే నేనూ నీలాగా ఒకదానిని పెట్టుకునే దాన్ని! తమ బూటు పూడదీయటానికి ఒకర్ని బజారుకెళ్ళి సిగరెట్లు తీసుకొచ్చేందుకు మరొకర్ని, ఇలాగే పదిమందిని పెట్టుకోండి- నాదేం పోయింది'- అన్నది సాధారణంగానే! కాని మధుకు ఈ మాటలు ములుకుల్లా తగిలినాయి.

'ఇందిరా!' అన్నాడు మధు-కోపంగా.

'ఏం' అంది ఇందిర సాధారణంగానే.

మధు మాట్లాడలేక అలాగే లేచినవాడల్లా కూలబడ్డాడు. ఇందిర లోనికెళ్లిపోయింది.

అయిదు గంటలకు వచ్చిన మధు అలాగే గదిలో ఆలోచనలలో సతమతమవుతూ ఎనిమిది గంటల వరకూ కూచున్నాడు. అప్పటికి తను స్నానం చేయాల్సింది. కాని అలాగే కూచున్నాడు. రోజూ ఆ సమయానికి రాముడొచ్చి తుండు గుండలిచ్చి స్నానానికి లేవమనేవాడు. ఈరోజు వాడు లేడు. 'తన భార్య వట్టి పెంకెది. తను అన్నదంటే అవిడ కాదంటుంది. అసలు కాస్త చదువుకున్న ఆడవాళ్లంతా ఇంతే! అని అనుకున్నాడు - మధు కుర్చీలో పడుకునే!

ఎనిమిది అవుతూండగా ఇందిర లోపలికొచ్చి తుండ్లు కుర్చీమీద వుంచి స్నానానికి లేవమంది.

'నేను స్నానం చేయ'నన్నాడు మధు.

ఇందిర మాట్లాడకుండా లోనికెళ్ళిపోయింది. ఇంకో అరగంటకు తిరిగొచ్చి 'అన్నానికి లేవ'మంది.

'నేను అన్నం తినను' - అన్నాడు మధు.

ఇందిర మాట్లాడకుండా లోనికెళ్ళిపోయింది.

ఇందిర తాను అన్నంతిని బయటికి వచ్చేప్పటికి మధు ఆరుబయట కుర్చీవేసుకొని సిగరెట్టు కాల్చుకుంటున్నాడు.

ఇందిర నల్లరంగు చీరె కట్టుకొని గదిలోకొచ్చి కూచుంది. బయటికి చూస్తే మధు కన్పించాడు. మధు వట్టి గొప్పిష్టి. మాట్లాడేప్పుడు ప్రతిదాన్ని గూర్చి ముద్దొస్తున్నట్లు మాట్లాడతాడు - రాజకీయాలూ సినిమాలూ, కథలూ, అవి రాసిన రచయితలూ - వేళాకోళాలాడ్తాడు. బహిరంగంగా తనతో సరసాలాడేవాడు. అవన్నీ తన కిష్టమే! ఏ భార్యకి తన భర్త మనస్సులో ప్రవేశించటం, అతన్ని ఎంతో దగ్గరకి తీసుకోటం, అతని అందాన్నీ, అతని నవ్వునీ, కళ్ల మెరుపునీ చూచి ఆనందించటం కోరుకోదు! కాని మధు తనను గురించేగాని తనతోటి వాళ్లను గూర్చి ఆలోచించడు. తను సుఖంగా వుండాలనుకుంటాడు. ఇతరుల కష్టాల్ని గూర్చి ఎన్నడూ ఆలోచించడు. అసలు చదువుకున్నామని

[illegible]పురుషులమనస్తత్వాలుఇలాగేవుంటాయి. అని అనుకొని బయటికొచ్చింది. మధు సిగరెట్టు మీద సిగరెట్టు కాల్చుకుంటూ పోతున్నాడు. ఒకసారి మధును చూచి లోనికెళ్ళిపోయింది. మధు తనను చూడలేదనుకుంది - కాని మధు ఇందిరను చూస్తూనే వున్నాడు. స్నానం చెయ్యనందుకూ, భోజనం చెయ్యనందుకూ ఇందిర తనపై సానుభూతి చూపుతుందనే విశ్వాసం లేక పోయినా అలా చూపనందుకు బాధపడ్డాడు.

* * *

ఉదయం ఇందిర త్వరగా లేచింది. మధు అలాగే కుర్చీలోపడి నిద్రపోతున్నాడు - ఆరు బయట - చలిలో-మంచులో! ఇందిరకు దయ కలగలేదు. కోపం వేసింది. మధు చిన్న వాడు కాదు-అన్నీ తెలిసినవాడు. అన్నీ తెలిసిన వాళ్లకే అన్ని బుద్ధులూను. మనుషులమీద కోపంవస్తే స్నానం చెయ్యకుండా, అన్నం తినకుండా వుండాల్సిన అవసరంలేదు. బయట పడుకొని ఆరోగ్యాన్ని చెడగొట్టుకోటం తన కెంతో హాయిగా తోచింది. [illegible] చిన్న వాటికి పెద్దపెద్ద కారణాలను [illegible] అపోహలకు లోనయిపోయే వ్యక్తులంటె [illegible] పరమ అసహ్యం. అందుకే [illegible] మరో రకంగా జాలిపడింది [illegible]

మధు లేచి నాలుగు [illegible]చాడు. నిన్న సాయంత్రంనుంచీ ఇ[illegible]వరకూ-తనకూ ఇందిరకూ మధ్య ఏర్పడిన అగాధాన్ని స్మరించుకునేప్పటికి తనమీద తనకు అసహ్యం జనించింది.

లోనికి వెళ్ళేప్పటికి ఇందిర విచారంగా కూచుంది.

'ఇందూ!' అన్నాడు-ఎంతో ప్రేమగా.

'నన్ను ఆ పేరుతో పిలవకండి' అన్నది కోపంగా. ఆపేరు తన తండ్రి ముద్దుగా పెట్టుకున్నాడు. అంత ముద్దుగా, అంత ప్రేమగా తనను మధు పిలవటం ఎందుకో యిష్టంలేదు మరి!

మధు కొంచెంగా సంకోచించాడు.

'ఇందిరా! ఎందుకీ కోపం! పరస్పరంగా పరిష్కరించుకుంటే సమస్యలువిడిపోతాయిగాని, పెంచుకోటంవల్ల కలిగే లాభం ఏముంది?'

ఇందిర మాట్లాడలేదు.

మధుకు అగ్గిమీద గుగ్గిలంలా పనిచేసింది-మౌనం. 'నీకు మహాగర్వం-నేనే చదువుకున్న దాననని, ఎంతో పెద్ద కుటుంబంలో జన్మించానని.'

'మీ కోపం-మీ అడుగులకు మడుగు లొత్తటం లేదనీ, మీరు చేసే ప్రతి ఒక విషయానికీ-సానుభూతి చూపడం లేదనీ!'

'ఇంత పెంకెదానవని మొదట్లోనే తెలిసి వుంటే ఎంత బావుండేది?'

'అవును, ఈసంగతి తెలిసివుంటే-మీరు మీ నాన్నా వాళ్ళూ కుదిర్చిన ఆకట్నంవచ్చే సంబంధాన్ని చేసుకుని వుండేవారు. ఆమె మీకు బాగా సేవచేసేది- ప్రతి సంవత్సరం బిడ్డల్ని కని పెట్టేది. మీరే సర్వస్వం అని మీ చుట్టూరా తిరిగేది.'

'ఇందిరా! హద్దులు దాటిపోతున్నావు-నీ నోటికొచ్చినట్లల్లా మాట్లాడుతున్నావు! (తను మాట్లాడటానికి ఏదో జన్మసిద్ధ అధికారం వున్నట్టు!) ఇప్పటికి మీ నాన్నా వాళ్లూ కుదిర్చిన బారిష్టర్ను చేసుకొనివుంటే ఎంతో [illegible]న్ని పొందగలిగే దానివి—కాలు క్రింద పెట్టకుండా కార్లో షికార్లకూ, సినిమాలకూ, క్లబ్లకూ వెళ్లేదానివి!'

'మీరు పిచ్చి ఆవేశంలో ఏదేదో అంటున్నారు గాని, నేను వివాహం చేసుకొని వుండక పోయినా మీరు చెప్పిన సుఖాన్ని పొందివుండే దాన్ని—మా నాన్నగారింటిదగ్గర సుఖాలకు కావలసిన సమస్త సామగ్రీ వుంది. బారిష్టర్ను చేసుకుంటేనే నేను తారాపథాల్లోకి వెళ్లి వుండే దాన్నని వూహించుకోటం మీ పిచ్చిపొరపాటు!'

'అవును! నీ గర్వమల్లా మీ నాన్నగారికున్న ఆస్తినిపట్టే! నీకంత ఇష్టం లేకపోతే ఈ ఇంటినుంచి వెళ్లిపో!' అన్నాడు మధు.

'మీరు పొరపాటు పడుతున్నారు! మీరు వెళ్ళమన్నంతమాత్రానే నేను వెళ్లిపోతా ననుకున్నారు గాబోలు! ఈ ఇంటిని నేను ఎప్పటికీ వదలను.'

'అయితే ఈయింటిలో నేనుండలేను నీతో! నేనే వెళ్లిపోతాను' అని మధు గదిలోకి నడిచాడు. ఇందిర ఏమాత్రం చలించలేదు—

మొదట్లో. కాని సూట్‌కేస్ పట్టుకొని బయటికి నడవటానికి సిద్ధమైనప్పుడు మాత్రం కొంచెంగా విచారించింది. మధు వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా కూడా మలుపుతిరిగి వెళ్ళిపోటం తనకు వ్యథను కలిగించింది. వెంటనే సంబాళించుకొని లోనికెళ్ళి కూచోగానే వెనకటి రోజులు గుర్తుకొచ్చాయి.

* * *

మూడు సంవత్సరాల క్రితం మధు పరిచయమయ్యాడు. తనతో ఎంతో అతిమధురంగా ప్రవర్తించాడు. సాయంత్రపు చల్లగాలినీ, సూర్యాస్తమయపు రంగు మబ్బుల్నీ పిలుస్తూ, గంతులేసే సముద్రపు ఉంకపు అలల్నీ - అతి మనోజ్ఞంగా చూపించాడు. అలా మరెవరూ చూపించలేరు. విజ్ఞుడు, సహృదయుండు, అందుకే అతి మృదువుగా అతనివేపుకు తిప్పుకున్నాడు. అతనే తను, తనే అతను అయ్యారు. డబ్బునీ సౌఖ్యాన్నీ వదులుకొని మధువేపు ఆకర్షింపబడ్డది.

ఈ రోజు 'నేను లేనిదే నీవు బ్రతకలేవు' అనే ధీమాతో మధు వెళ్ళిపోయాడు. ఇది అతని పిచ్చి ఊహ. ఈ రోజుల్లో కూడా స్త్రీని అలక్ష్యం చేసేవాళ్లు అసంఖ్యాకంగా వున్నారు. వాళ్లల్లో మధు ఒకడు.

గబగబా లేచి వెళ్ళి తన పెట్టి చూసుకుంది. మొత్తంగా నూటయాభై రూపాయలున్నాయి. కొంతకాలంపాటు పరవా లేదనుకున్నది.

ఆ రెండో రోజునే నగరంలో ఒక స్నేహితురాలి సహాయంతో ఒక అరవై రూపాయల ఉద్యోగం సంపాయించుకుంది.

* * *

రోజులూ, వారాలూ, నెలలూ గడిచాయి. తన స్నేహితుడి గదిలోవుండి మధూ, తన ఇంట్లో వుంటూనే ఇందిరా, ఒకరి సాయం మరొకరికి లేకుండా, ఒకరి విషయం మరొకరు తెలుసుకోకుండా, ఉభయులూ కాలాన్ని గడిపేస్తున్నారు. ఇందిరకు మధు గుర్తుకొచ్చేప్పటికి ఏదో ఓ రకమైన విజయగర్వం కలుగుతుండేది. మధుకు ఇందిర గుర్తు రావటంతో భయంవేసేది. అసహ్యం వేసేది. కష్టాల్లో క్రుంగి కృశించి పోతున్నట్లుగా ఇందిర రూపును స్మరించుకునేవాడు. ఎప్పటికేనా తనను వెదుక్కుంటూ తన ఆఫీస్ దగ్గరకు పరుగెత్తుకొస్తుందనీ, వచ్చి తనను ఎంతో ఇదిగా ప్రాధేయపడుతుందనీ వూహించుకుంటూ మరి కొన్ని రోజులు గడిపేడు.

ఇలాంటి ఓరోజున మధుకు గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్‌నుంచి 'టెలిఫోన్‌కాల్' వచ్చింది. ఇంకా ఆఫీస్ వదలటానికి అరగంట టైం వుంది. మేనేజర్ గదిలోకి వెళ్ళి రిసీవర్ చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. డాక్టరు చెప్పాడు - 'క్షణం మీరు హాస్పిటల్‌కు రావాలి. ఇందిర ఇక్కడే వుంది'. ఇది వినగానే మధు నరాలన్నీ జివ్వుమని లాగేయి. దిగులురేఖ మొహంమీద తాండవించింది. 'ఇందూ! నాపిచ్చి ఇందూ!' అనుకున్నాడు. మేనేజరు అనుమతితీసుకొని గబగబా హాస్పిటల్‌కు ప్రయాణమయ్యాడు. దారిలో ఎన్నెన్నో భావాలు లేచాయి. ఇందిరది వింత స్వభావం. తనకు ఎంత తోస్తే అంతే! ఇతరులకోసం తనను మార్చుకోదు. కాని ఈరోజు ఏదో విపత్తు సంభవించింది. ఏ కారు క్రింద పడిందో-ఎక్కడ ఆత్మహత్య చేసుకోవాలని ప్రయత్నించిందో - ఈరోజే ఇందిర ఓడిపోయింది. తన సహాయం అర్థించింది.- ఇలా అనుకుంటూ హాస్పిటల్‌లో అడుగు పెట్టాడు. కానేపటికి ఆఫీసు గదిలో డాక్టర్ ఈ మాటలు చెప్పాడు - 'ఇందిర పాపాయిని కన్నది. ఎదురు గదిలోవుంది! వెళ్ళండ'ని చెప్పాడు.

మధు అంతకు క్రితం వూహించిన వూహాలు గాలిలా తేలిపోయాయి. ఒక్కపరుగున ఇందిర వున్న గదిలో వాలేడు. ఇందిర ఇటువేపుకు తిరిగిచూచి నవ్వింది. మధు ప్రేమగా ఇందిర నుదురు తాకి-'ఇందూ! నన్ను క్షమించు! నిన్ను వదిలి నేను చాలా పొరపాటు చేశాను.'

'లేదు మధూ! నన్నే క్షమించాలి నువ్వు!' అన్నది-మధు చేతిని తాకుతూ!

ఇద్దరి మొహాల్లోనూ పెద్ద తుపాను తరువాత నీలనిర్మల ఆకాశ తలంనుంచి చీల్చుకొచ్చిన ఒక దివ్య కాంతి-ప్రభవించింది. ఇంతలోనే దగ్గరలోవున్న ఉయ్యాలనుంచి పాపాయి కెవ్వుమని ఏడవటం ప్రారంభించింది. వెంటనే మధు ఒక్క గంతేసి ఆ పసిగందును చేతుల్లో తీసుకొని ఇందిరతో-చిన్న పిల్లాడిలా 'ఇందూ! మన పాపాయి' అన్నాడు.